

[truth] LINK

20 Ziua Ispășirii

descoperă.conectează-te.experimentează

20 ZIUA ISPĂȘIRII

DESCOPERĂ

Chiar în aceste momente, noi trăim în ultima etapă a istoriei mântuirii, în care Dumnezeu va oferi o rezolvare finală și deplină pentru problema păcatului.

SIGILÂND ȘI DESIGILÂND

Dumnezeu este preocupat în permanență de problema comunicării cu noi, pentru că Își dorește să știm ceea ce vrea să facă în lumea noastră, ca să fim și noi implicați. În continuare, vom studia o profeție despre activitatea lui Dumnezeu din zilele noastre, care apelează la dedicarea noastră.

Vom începe prin citirea capitolului 10 din Apocalipsa, după care vom compara cu Daniel 8:14,26; 12:4-10.

Punctele comune ale acestor pasaje ne arată foarte clar că, deși sunt separați de aproape 600 de ani, cei doi profeți scriu despre același subiect: sigilarea și desigilarea profețiilor lui Daniel. Printre viziunile sale, este inclusă și cea despre 2 300 de zile, care îl preocupa într-un mod deosebit:

„Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi _____ va fi _____!” (Daniel 8:14)

Când Daniel se roagă să înțeleagă această viziune, îngerul îi spune că profeția are în vedere „niște vremuri îndepărtate”, și nu timpul în care el trăia. Îngerul îi spune deci: „Tu pecetluiește vedenia aceasta”, iar mai târziu, i se spune: „Tu însă, Daniele, tăinuiește aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți vor alerga înapoi și încolo și cunoștința va crește” (Daniel 12:4, *Noua Traducere în Limba Română*). Această terminologie se referă la o veche metodă de studiu. Sulurile pe care era scrisă Scriptura erau derulate pe niște mese lungi, iar cel care studia „alerga”

dintr-o parte în alta, comparând verset cu verset. Ceea ce îngerul îi spune lui Daniel este că în timpul sfârșitului, „cartea” lui sigilată va fi deschisă pentru înțelegerea multora care vor cerceta Biblia în această perioadă.

Același înger care îi spune lui Daniel să-și sigileze cartea vine la apostolul Ioan cu „o cărticică deschisă” în mână (Apocalipsa 10:2). Apoi îi spune lui Ioan să facă o profeție:

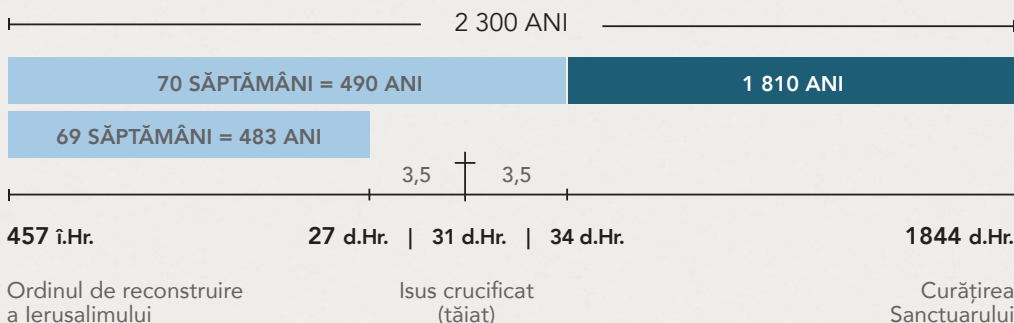
„Du-te de ia _____ din mâna îngerului [...] la-o și _____-o; ea îți va _____ pânțele, dar în gura ta va fi _____ ca mierea.” (v. 8, 9)

La sfârșitul timpului, cartea lui Daniel avea să fie „mâncată” sau studiată, iar profețiile ei sigilate urmau să fie înțelese. Și totuși această experiență avea să fie dulce-amară.

Așa cum a fost profetizat, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, pe scena lumii apare un fenomen religios unic, ce este caracterizat de interesul pentru profețiile din Daniel. „Mulți” au fost cei care alergau „încoace și-ncolo” studiind Biblia. Un personaj-cheie care s-a aflat chiar în prim-planul acestei mișcări a fost un predicator american baptist, pe nume William Miller. Mulți pastori din întreaga lume au înțeles ceea ce este cunoscut ca *principiul zi/an al interpretării profetice* (Ezechiel 4:6; Numeri 14:34). Ei știau că cele 2 300 de zile din Daniel 8:14 reprezentau 2 300 de ani. Miller a observat că profeția celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9 prezenta de fapt desfășurarea unor evenimente din primii 490 de ani ai perioadei de 2 300 de ani (vezi Studiul 6). Acest lucru însemna că evenimentul despre care îngerul Gabriel spusese că va marca începutul profeției celor 490 de ani va marca și începutul profeției celor 2 300 de ani. Acest eveniment era „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” care a fost emisă de împăratul persan Artaxerxe, în anul 457 î.Hr. (Daniel 9:25; Ezra 7:11,12). Având punctul de început al profeției, Miller și-a dat seama că profeția celor 2 300 de ani avea să se împlinească în anul 1844.

2 300 ZILE/ANI

Daniel 8:14

Aceasta însemna că un eveniment deosebit de important din punct de vedere profetic avea să aibă loc în 1844. Dar care să fie oare? William Miller, precum și alți cercetători ai Bibliei au tras concluzia că evenimentul așteptat trebuie să fie a doua venire a lui Isus. Mesajul: „Isus vine în 1844” a început să circule în lumea întreagă. Și totuși, El nu a venit. Exact ca în profeția lui Ioan, ceea ce la început fusese dulce „în gură” a devenit amar „în pântece”. Această experiență dureroasă a ajuns să fie cunoscută ca „Marea Dezamăgire”. Înseamnă deci că Miller și ceilalți așteptători se înșelaseră și că totul nu era decât o mare greșeală. Sau poate că nu!

Citiți Apocalipsa 10:11 și discutați ce a însemnat acest lucru pentru așteptătorii descurajați ai celei de a doua veniri și ce înseamnă pentru noi, astăzi:

„Apoi mi-au zis: «Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroadе, neamuri, limbi și împărați.»” (Apocalipsa 10:11)

SANCTUARUL

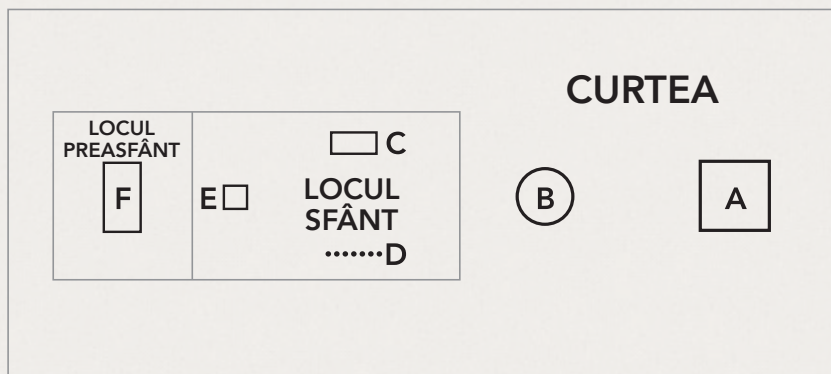
Mai departe, o grupă mică de credincioși adventiști s-a format și au început să reia drumul pe care-l parcuseră în studiul Bibliei. Două lucruri au devenit clare:

În primul rând, ei consideraseră curățirea sanctuarului despre care vorbea Daniel, un simbol pentru curățirea Pământului prin foc la a doua venire a lui Isus. Acum însă, și-au dat seama că nu aveau niciun argument din Biblie care măcar să sugereze că Pământul era sanctuarul din profeție. **Aceasta** era greșeala lor! **Timpul** pentru împlinirea profeției era corect, fără nicio îndoială, însă ei așteptaseră **evenimentul** greșit.

În al doilea rând, au descoperit că sanctuarul construit în vechime de poporul Israel, era un simbol al adevăratului sanctuar din cer, unde Isus mijlocește pentru noi în calitate de Mare-Preot. Pentru a înțelege această legătură, citiți și discutați Evrei 8:1-5 și Psalmii 102:19. Ei au descoperit că sanctuarul prezenta în mod simbolic o desfășurare a planului de mântuire care avea să se desfășoare în trei faze istorice: (a) viața și moartea lui Isus – simbolizate prin curtea sanctuarului; (b) învierea și înălțarea lui Isus ca Mijlocitor care ne atribuie meritele jertfei Sale ispășitoare – simbolizate de Locul Sfânt; și (3) rezolvarea finală a problemei păcatului de către Isus, Marele nostru Preot – simbolizată prin Locul Preasfânt.

În ceremoniile care se desfășurau la sanctuarul din vechime, animalele erau jertfite în **curte** și apoi arse pe altar, lucru ce arăta spre jertfa lui Hristos. O parte din sângele jertfelor era dus în **Locul Sfânt** și era folosit pentru a stropi de șapte ori perdeaua dinaintea **Locului Preasfânt**; acest lucru era un simbol pentru faptul că, după înviere, sacrificiul lui Isus avea să fie o sursă nepuizabilă pentru a face ispășire. Apoi, în luna a zecea a celei de a șaptea luni din calendarul iudaic, marele-preot intra în **Locul Preasfânt** pentru a face ispășire pentru ultima dată, folosind sângele unui țap;

SANCTUARUL

această zi purta numele de *Yom Kippur* sau *Ziua Ispășirii*. Apoi, marele-preot trimitea în deșert un al doilea țap, cunoscut ca „țapul pentru *Azazel*”, prin care era simbolizat momentul când Dumnezeu va încheia definitiv problema răului și distrugerea lui Satana, care este sursa răului. Așadar, Ziua Ispășirii era un simbol pentru rezolvarea definitivă a problemei păcatului. Profeția lui Daniel specifica timpul când adevărata *Zi a Ispășirii* avea să înceapă, iar Ioan a prezis experiența dulce-amară prin care aveau să treacă cercetătorii Bibliei pentru a descoperi acest lucru. Ei și-au dat seama că Ziua Ispășirii și curățirea templului erau de fapt unul și același eveniment. În anul 1844, Isus începuse ultima etapă a planului de mântuire. În calitate de mare-preot, El a început ultima etapă a istoriei mântuirii, dinaintea celei de a doua veniri – rezolvarea definitivă a problemei păcatului.

CONECTEAZĂ-TE

În calitate de mare-preot, Isus mijlocește pentru noi ca „singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2:5)

Privind la Isus ca Mare-Preot al nostru, avem parte de niște binecuvântări capabile să ne transforme întrutotul viața. El „are milă de slăbiciunile noastre” și ne invită să ne apropiem „cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei

4:15,16). El ne deschide calea pentru ca, prin credință, să pătrundem „dincolo de perdeaua dinăuntru al Templului”, unde găsim „o puternică îmbărbătare” (6:18,19). El împlinește în noi promisiunea noului legământ, scriind legea Sa în mintea și inima noastră și oferindu-ne iertare în dar pentru „păcatele și fărădelegile noastre” (8:10-12). El ne curăță „cugetul de faptele moarte” – de faptele făcute sub presiunea vinovăției și a dorinței de a câștiga mântuirea – ca să „slujim Dumnezeului celui Viu”, liberi de orice simțământ al nevoii de a câștiga favoarea Lui (9:14). Iar prin meritele acestui sacrificiu care a fost adus „o dată pentru totdeauna” pentru orice păcat, El a intrat în Locul Preasfânt pentru noi, „după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”, pentru ca noi să stăm în fața judecății având asigurarea că ne-a șters păcatele „prin jertfa Sa”. (Evrei 7:27; 9:12,26-28)

EXPERIMENTEAZĂ

Faptul că trăim în timpul *Zilei Ispășirii* ar trebui să ne facă atât responsabili, cât și bucuroși.

Aleg să-mi pun toată speranța de a sta drept și nevinovat înaintea lui Dumnezeu, în jertfa adusă de Isus pentru mine. Aleg să privesc doar la El ca Mijlocitor și Mare-Preot al meu, și-L invit să-mi curețe conștiința de orice simțământ al nevoii de a merita harul lui Dumnezeu, invitându-L în același timp să scrie Legea dragostei Sale în mintea și inima mea. Faptul că accept și cunosc iubirea nemăsurată pe care El o are pentru mine mă face să capăt îndrăzneală în Ziua Ispășirii (1 Ioan 4:16-18).